

denne Størrelse. Da de første 10 Aar vare gaaede, og det blev bragt under Overveelse, hvilke Bidrag der fremtidig skulde ydes, fandt man, at der langt fra kunde være Tale om et saa stort Bidrag. Bidraget fra Kolonierne til vore Fornødenheder herhjemme er sidste Gang fastsat ved en i forrige Rigsdagsamling vedtagen Lov til 12,500 Kr. for St. Thomas og til Hul for St. Croix. Dette betragter jeg omtrent som Afslutning paa de gylbne Forventninger om at kunne tage Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder fra Kolonierne, foruden at de ganske skulde sørge for sig selv. Den danske Statskasse er jo imidlertid ikke skuppet med at maatte undvære Tilflugt fra Kolonierne, den har jo til forskjellige Tider og under forskjellige Former ydet ganske klaffelige Bidrag. Der blev saaledes ved Tillægsbevillingen for 1867—68, foruden at der blev eftergivet St. Thomas 28,000 Dollars, tilføjet St. Croix 28,000 Dollars, der kom kontant til Udbetaling fra Statskassen. At der forrige Aar blev ydet af den danske Statskasse et mindre Beløb til de Nødlidende i Frederiksted vil vistnok være i meget friit Grindring hos de ærede Medlemmer, ligesom jeg vel ogsaa tør forudsætte, at ærede Medlemmer vilde erindre, at man ved Loven af 16 Juni 1876 udlæante et Beløb af 600,000 Kr. af den danske Statskasse til Kolonialkassen paa St. Croix, en Gjæld, der skulde tilbagebetales efter et Aars Forløb, men af hvilken kun indtil Dato nogle Hundrede Kroner er tilbagebetalt. Ligeledes vil det vistnok være i de ærede Medlemmers Grindring, at Loven af 25 Februar 1876 bemyndigede Finansministeren til under visse Betingelser at udlæane indtil 2 Millioner til Anlæg og Drift af et Fællessukkerlosgeri paa St. Croix, og denne Bemyndigelse er indtil nu benyttet for et Beløb af noget over 1,400,000 Kr. Det er altsaa vistnok dermed godtgjort, at det er ikke ubetydelige Summer, som ere gaaede herfra til Kolonierne, istedetfor at man ved Koloniallovens Vedtagelse forudsatte, at den modsatte Strømning vilde komme, nemlig at Pengene vilde komme fra Kolonierne og hertil. Saaledes som Forholdene nu ere derude, kan det efter Regjeringens Overbevisning ikke vedblive at gaa. Den af Regjeringen i Januar Maaned d. N. udsendte Regjeringskommission havde jo blandt Andet ogsaa til Opgave ved Undersøgelse paa Stedet af Forholdene paa St. Croix at skaffe Regjeringen en klarere Forestilling om, paa hvilken Maade man her hjemme fra kunde støtte Kolonierne. Det Forslag, som jeg idag fremfatter for det ærede Thing, er i alt væsentligt i Overensstemmelse med det Forslag, der fremkom fra Flertallet af den af Regjeringen udsendte Kommission, og det gaar ud paa, at Udgifterne til Hærstyrken, overhovedet Militæruddgifterne paa de danske-vestindiske Øer, overtages af Statskassen

herhjemme. Forslaget gaar altsaa ud paa, at det ikke blot er for St. Croix's Bødkommende, men ogsaa for St. Thomas Bødkommende, at Militæruddgifterne overtages. Det kunde nu synes, som om der ikke var nogen Nødvendighed for at beskæftige sig med St. Thomas for Diebliffet, da Nøden ikke der har naaet det samme Punkt som paa andre Steder. Vel har der ogsaa for St. Thomas Bødkommende været en temmelig stadigt Tilbagegang men den har dog langt fra været af den Størrelse og Betydning som for St. Croix. St. Thomas har dog været istand til endnu selv at bære sine Udgifter, efterat dets Budget er blevet lettet for de 28,000 Dollars, som Den skulde indbetale i Statskassen. Men det vil vistnok være indlysende, at det er i og for sig uheldigt, ja næsten ugjærligt, at den danske Statskasse skulde overtage Militærholdet paa St. Croix, medens Militærholdet paa St. Thomas vedblev at være et kommunalt Foretagende. Jeg ser ikke rettere, end at netop denne Udgift, som er en af de betydeligste paa Kolonialbudgettet, ganske naturligt tilfalder den danske Statskasse at bære. Jeg vil der henvisse til, hvad, saavidt mig bekjendt, er Tilfældet med alle de andre europæiske Kolonier i Vestindien, at Militæruddgifterne bæres af Møderlandet selv, i alt Fald for den væsentligste Del; men det forekommer mig ogsaa, at selve denne Udgift efter sin Beskaffenhed ganske naturligt tilfalder den almindelige fælles Statskasse, thi Militærholdet derude kan jo dog paa ingen Maade betragtes som et blot Sønsdamerikorps. Værne holde ved Siden af Militæret en ret anseelig Politistyrke, i alt Fald svarende til, hvad Kommunerne, f. Ex. Amts-kommunerne her i Landet, tro nødvendigt at anvende paa Politihold. Militærstyrken kan som sagt ikke betragtes som et blot Sønsdamerikorps. Militærstyrken derude er jo tilfede med det samme Formaal, hvormed man overhovedet holder Militær: det at bevare Statshøiheden i Territoriet og bevare Ro og Orden mod alvorligere Forstyrrelser. Jeg ser ikke, hvorfor netop denne Del af det danske Land skulde være nærmere end andre Dele af det danske Land til selv at bære denne nødvendige Udgift. Vil man indvende mod Forslaget, at man ved at paatage sig de militære Udgifter for begge Øer afholdt en Udgift for St. Thomas, som den godt kunde udrede selv, vil jeg kun erindre om den Bestemmelse i Kolonialloven, at det ved Lov fastsættes, hvor Meget Værne hver for sig have at bidrage til Statens almindelige Fornødenheder, og at det altsaa er ganske klart, at, dersom Overtagelsen af Militærholdet paa St. Thomas sparer St. Thomas Kolonialkasse 30,000 Dollars, vil ogsaa derved St. Thomas Kolonialkasses Evne til at betale det sædvansmæssige tidligere Bidrag til den danske Statskasse komme tilfede paany. Altsaa for St. Thomas Bødkommende vil det kunne siges, at det kun